

Nr. 09 | september 2014 |
36ste jaargang |
verschijnt niet in augustus |
P 408.654

In de achteruitkijkspiegel

Verenigde Protestantse
Kerk in België
vpkb.be

Inhoud

Schriftwerk / Woord van de voorzitter

Jan van den Berg: Een heilige oorlog?	blz. 3
Steven H. Fuite: Gedenken	blz. 4

In het vizier: In de achteruitkijkspiegel

Dick Wursten: Hoe WOI het protestantisme in Vlaanderen veranderde	blz. 5
Jurjen Wiersma: Moed om te (her)denken	blz. 7
Ernst Veen: In de achteruitkijkspiegel	blz. 9

Nieuws uit de Synodale Raad

blz. 10

Coördinatie Bezinning en Dialoog

Greet Heslinga: Scheppingszondag: het klimaat verandert MIJ ook	blz. 11
Greet Heslinga: Wereldwijde Week van Gebed voor Vrede in Palestina/Israël	blz. 12
Danny Rouges: Je kan niet zeker genoeg zijn... of waarvoor dienst godsdienst nu weer	blz. 13

Coördinatie Kerk en Wereld

Eddy Van der Borcht: De Belhar belijdenis en de kerkhereniging in Zuid-Afrika	blz. 14
Marc Loos: 20-jarig jubileum VGKZA/URCSA	blz. 16
Protestantse Solidariteit: De ebola-epidemie	blz. 18

Nederlandstalige communautaire coördinatie

Maria Euwema: ProJOP 2014-2015	blz. 19
--------------------------------	---------

Uw bijzondere aandacht voor

Tetty Rooze-de Boer: Voorbij de grens...	blz. 20
--	---------

Aankondigingen

blz. 21

Advertenties

VPKB zoekt 2-talige persoon voor administratie dienst Boekhouding	blz. 23
VPKB-gemeente Dendermonde zoekt voltijds predikant	blz. 24

Colofon

blz. 17

Uit de redactie

God sprak, aldus Jesaja: "Zie, Ik baan een weg door de woestijn." (Jes.43:19). "Blijf niet staan bij wat eertijds is gebeurd", staat er veelbetekenend bij (Jes.43:18). Nu, om een weg door de woestijn te banen moet je die woestijn eerst kennen. Hetzelfde geldt voor onze geschiedenis. Als we vanuit het verleden een weg naar de toekomst willen vinden, zullen we die geschiedenis eerst moeten doorgronden. Niet om er vervolgens bij stil te blijven staan maar om, integendeel, een begaanbare weg naar de toekomst te kunnen gaan. Dat ook is wat geïllustreerd wordt in de metafoor van de achteruitkijkspiegel: achterom kijken om zo veilig vooruit te kunnen komen. In dit gedenkjaar 2014 een veelbetekenend beeld.

Namens de redactie,
Ernst VEEN.

Een heilige oorlog?

Terugkijkend in dit jaar op het thema van de Grote Oorlog van 1914-1918, worden we overspoeld met boeken, artikelen, documentaires en wat dies meer zij. Te veel om alles te volgen.

Ik herinner mij een uitspraak van de befaamde Engelse auteur Herbert George Wells (1866-1946), die de grote oorlog in 1914 reeds omschreef als *the war that will end war* (de oorlog die de oorlog zal beëindigen). Een bizarre stellingname, die in dit herdenkingsjaar niet onbesproken mag blijven. Oorlog als opdracht tot groter goed en voor een hoger doel. Een heilige oorlog zogezegd. Wat een illusie. Elke oorlog is een illusie, waarvoor de wereldbevolking telkens weer een zware prijs betaalt. Wij die leven te midden van Jihadisten en andere mallothen, beseffen te weinig hoe het beeld van de heilige oorlog ons van oudsher begeleidt. Nee, het is niet Muhammad die de heilige oorlog heeft uitgevonden, ofschoon de variant die hij heeft verkondigd, het tegenwoordige goed doet in het midden oosten en zijn dui-zenden verslaat.

De Bijbel zelf spreekt al van het Boek van de oorlogen van de Heer (Numeri 21:14). De Bijbel is een krijgshaftig boek geworden. Het woord *oorlog* (*milchama*) komt welgeteld 319 keer voor in het Oude Testament en het werkwoord *strijden* (*lachim*) nog eens 167 keer. En wie dat niet voldoende vindt, leze nog eens rustig hoofdstuk 31 uit datzelfde boek Numeri over de wraak op de Midjanieten: een woedende Mozes die zijn generaals verwijt dat ze vrouwen en kinderen in leven hebben gelaten.

Het thema van de heilige oorlog volgt ons door de geschiedenis. Bizar is de opdracht aan de soldaten van Arnaud Amaury, de bevelhebber van de eerste kruistocht tegen de Albigenzen, na de verovering van Béziers in 1209: *Tuez-les tous, Dieu reconnaîtra les siens* (Dood hen allemaal, God zal de zijnen wel herkennen). Gods naam is en wordt misbruikt door hen die ons de heilige oorlog komen verkondigen. Geen enkele oorlog is heilig, alleen maar wreed voor al de slachtoffers.

Moeten we ons dan niet op het ergste voorbereiden en stil in een hoekje wachten op wat komen gaat? Pacifisme *pur sang*? Neen, luister naar het motto van de militaire Romeinse schrijver Vegetius uit de vierde eeuw:

Si vis pacem, para bellum (Wilt u vrede, bereidt u dan voor op de oorlog). Oorlogsdreiging zal ons altijd begeleiden en we dienen daar op voorbereid te zijn. Maar verdediging is een noodzakelijk kwaad en nooit een heilige oorlog. Er is niets heiligs aan een oorlog. Vrede is ons altijd liever. Denk aan de instructie van Jezus in Matteüs 10 aan de discipelen: *Laat jullie vrede over dat huis komen als het dat waard is, maar als het dat niet waard is, laat dan die vrede naar je terugkeren.*

Ds. Jan VAN DEN BERG,
predikant te Brasschaat.

Jaarboek 2014

Het jaarboek 2014 is eindelijk klaar. Het heeft een tijd geduurd, maar het resultaat mag er zijn. Begin augustus werd het Jaarboek verzonden naar de predikanten, de bijzondere opdrachten, de oudpredikanten en de gemeenten.

Een kenmerk van een gedrukt jaarboek is dat het nooit geheel actueel is. Daarnaast staan er ongetwijfeld nog wel een paar foutjes in. Indien u een foutje ontdekt of een wijziging te melden heeft, aarzel dan niet ons een berichtje te zenden: uniprob@skynet.be

Wenst u een jaarboek 2014 te bestellen, dan kunt u dit doen door 10 € over te schrijven op rekening-nummer

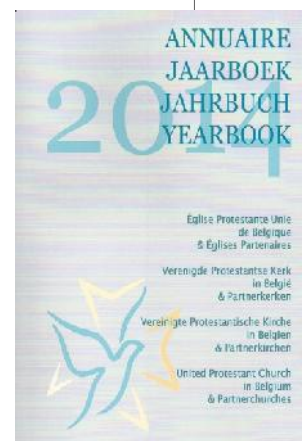
BE 06 3100 0835 5022

BIC BBRUBEBB

met mededeling: x-aantal jaarboeken 2014, waarna het u zal toegezonden worden.

Gelieve duidelijk het adres van de bestemming aan te geven.

Zo u wenst, kunt u het Jaarboek in PDF-formaat op volgend adres aanvragen: uniprob@skynet.be

Gedenken

Het is belangrijk plekken in de tijd te markeren. Het helpt je om niet af te stompen, maar je bewust te blijven van de onzelfsprekendheid van het leven en de kinderlijke verwondering te behouden over het goede wat je daarin ten deel valt. Wie zomaar voortgaat, zonder stil te staan om trieste of vreugdevolle gebeurtenissen te gedenken, weet op den duur niet meer waar hij vandaan komt en nog minder waarheen hij gaat, wordt teveel dingen gewoon, verliest de droom en haakt af. Het heeft mij altijd getroffen hoe de auteurs van het bijbelboek Genesis verhalen dat Abraham, telkens wanneer hij voor enige tijd ergens verblijft, ter plekke een altaar opricht. Hij dankt de Heer die hem tot dan toe heeft geleid, ook door periodes heen waarin de aanwezigheid van de Heer veeleer een vraagteken was. Gedenken doet heroriënteren, biedt hernieuwd uitzicht en geeft richting. Je laat je opnieuw gezeggen.

Ook de Verenigde Protestantse Kerk in België wil dat doen. Zeker ook in de komende maand. Zowel de Präses van de *Evangelische Kirche im Rheinland* als het hoofd van de Anglicaanse Kerk in ons land mocht ik uitnodigen voor een moment van gezamenlijk gedenken van het begin van de Eerste Wereldoorlog. Geadviseerd door een drietal predikanten uit de Westhoek, werd een programma* uitgewerkt waarbij iedereen die dat wenst welkom is. Wel moet men over eigen vervoer kunnen beschikken.

Op *vrijdag 3 oktober* zullen achtereenvolgens een Engels, een Belgisch en een Duits oorlogskerkhof worden bezocht, waar telkens een stiltemoment zal worden gehouden en een tekst en/of een hymne en/of een lezing en/of een gebed zullen klinken. Ook is het de bedoeling om een bezoek te brengen aan de Ieperse Menenpoort waar een kranslegging wordt voorzien en een gezamenlijke verklaring wordt uitgesproken. De dag van gezamenlijk gedenken eindigt met een liturgisch moment in het kerkgebouw van de Verenigde Protestantse Kerk in België te Ieper, geleid door onze protestantse legeraalmoezeniers.

Samen bouwen ook wij de Heer een altaar om, wars van alle vanzelfsprekendheid, Hem te danken voor de ons gegunde vrijheid en ons te bezinnen op hoe wij in onze Belgische samenleving en de wereld geen vrede nemen met wat geen vrede is.

Twee weken later, op *vrijdag 17 oktober*, zullen wij op verschillende manieren* gedenken dat *175 jaar* geleden de eerste en stichtende synode plaatsvond van de Bond der Protestants-Evangelische Kerken van het Koninkrijk België. Destijds werd de Synode, bestaande uit een 16-tal zich verenigende kerkenraden, vrijwel onmiddellijk door de toenmalige koning Leopold I erkend als de enige officiële autoriteit van alle protestantse kerken in België. Verdere verbindingen leidden uiteindelijk in 1979 tot de Verenigde Protestantse Kerk in België.

Iedereen is welkom om te delen in de vreugde en enkele weken geleden ontvingen alle kerken de uitnodiging om met een vertegenwoordiging, waaronder uiteraard ook hun predikant, aanwezig te zijn om samen het historische feit van de eerste synode in 1839 te vieren.

Samen bouwen ook wij de Heer een altaar om, wars van alle vanzelfsprekendheid, Hem te danken dat wij tot hier toe bewaard werden en om ons te laten bepalen bij onze identiteit. En die is, zoals vervat in het bijgaande aloude welsprekende logo: in een land met zoveel verschillen, elkaar de hand reikend, Kerk des Heren te mogen zijn.

Dat het present stellen van het verleden ons des te meer mag bepalen bij het heden en de blik op de hoopvolle toekomst open houdt.

Ds. Steven H. FUITE,
Voorzitter Synodale Raad.

*= omwille van de zomerperiode en de deadline voor het ter perse gaan van Kerkmozaïek /Mosaïque werd dit artikel half juli geschreven. Op dat moment liepen er voor zowel 3 oktober als voor 17 oktober voor bepaalde onderdelen van het programma nog aanvragen bij burgerlijke overheden. De definitieve programma's konden daardoor niet in dit nummer van Kerkmozaïek /Mosaïque worden vermeld.

De gedetailleerde programma's worden u op aanvraag bij uniprobels@skynet.be

Hoe Wereldoorlog I het protestantisme in Vlaanderen veranderde

Voor de protestantse gemeenschappen in België (met name in Vlaanderen) was het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog om meer dan één reden een heel verwarrende aangelegenheid. Naast het gewone oorlogsleed (maar dat is niet gewoon en mag het ook nooit worden) werden er ook nog andere wonden geslagen. Die hadden met nationaliteit en politiek te maken...

Ontheemd en verweesd

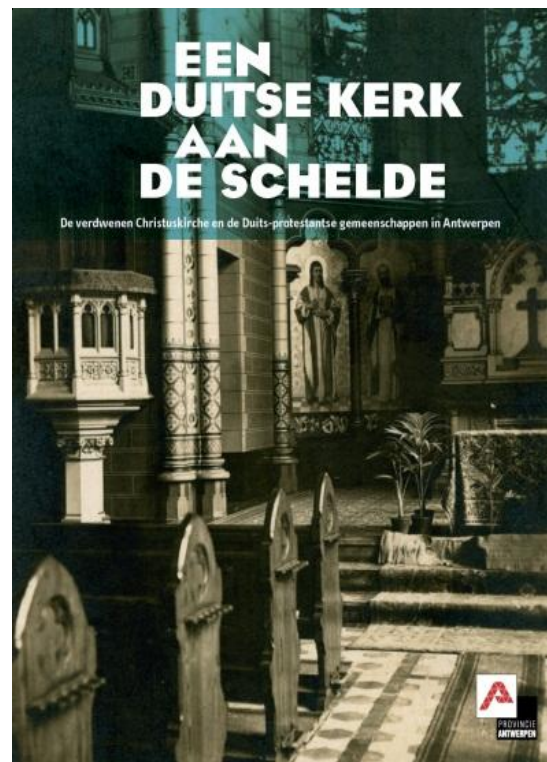
Een groot deel van de protestantse gemeenteleden, zeker in Vlaanderen, was van *buitenlandse origine*. Het uitbreken van de oorlog veroorzaakte zo een grote aderlating in veel gemeenten. Niet alleen vluchtten veel Vlamingen bij het uitbreken van de oorlog naar Nederland, ook veel van de in België woonachtige Nederlanders keerden naar hun vaderland terug. Op z'n minst ook één predikant: ds. Daran van de protestantse kerk aan de Lange Winkelstraat. Ook toen Antwerpen door de Duitsers veroverd was, verkoos hij in Nederland te blijven, wat na een bitse briefwisseling tussen hem en de kerkeraad tot zijn uiteindelijk ontslag leidde. Het resultaat was, dat de toch al fel aangeslagen en in getal sterk verminderde groep gelovigen, zich tijdens de oorlogsperiode min of meer zelf moest redden. De Antwerpse kerk kon gelukkig terugvallen op de steun en leiding van de toenmalige hulppredikant, dhr. Schutte. De Antwerpse kerken leden overigens bijzonder onder de gesloten grenzen, want ook beide andere gemeenten (de Zendingkerk aan de Bexstraat en de gereformeerde Kerk aan de Sanderusstraat) zaten zonder gemeentepredikant. Natuurlijk was er gedurende de oorlog geen sprake van om iemand uit Nederland te beroepen. In de Bexstraat werd de pastorale zorg opgenomen door de toenmalige evangelist van Hoboken en Berchem, dhr. Henning (portret uit 1917). Tegen het einde van de oorlog kwam de Oostendse predikant, ds. Eyckman (een Nederlander die gebleven was), naar Antwerpen om de verstrooide kudde te verzamelen.

Dhr. Henning

Duitse protestantse gemeenschap

Een andere wonde die de oorlog sloeg, was die van de vervreemding tussen protestantse groepen onderling. In Luik, Brussel en Antwerpen waren grote Duitse protestantse gemeenten. Zij waren vaak ontstaan in de 19de eeuw en maakten gewoon deel uit van de voorloper van de VPKB, de *Bond van Protestants-Evangelische Kerken*

in België (PEKB). Zij zaten in de synode, leverden commissieleden, waren gerespecteerde broeders en zusters. Vaak deelden ze een kerkgebouw met een Nederlandstalige of Franstalige gemeente. In enkele gevallen waren ze zo talrijk dat ze een eigen kerkgebouw lieten bouwen. Ook naar buiten toe was er de associatie: *Duits = protestants*. U kunt zich voorstellen wat dit betekent als de Duitse keizer met zijn leger troepen België komt binnenvallen. Binnen de aanwezige Duitse gemeenschap leidt dit tot een bijzonder pijnlijk loyaliteitsconflict (zijn wij een Belgische kerk of een Duitse), een conflict dat echter snel door de instroom van nieuwe Duitsers uit de *Heimat* wordt beslecht in het voordeel van het *Deutschtum*, echter niet zonder hevig verzet

van *autochtone* Duitse Belgen. Uit dat verzet is midden in oorlogstijd de nog steeds bestaande *Franstalige* protestantse kerk van Antwerpen geboren. Zij werd opgericht uit protest tegen de annexatie van de *Christuskirche* door de Duitsgezinden. Veel van de reeds lang in België wonende Duitsers waren namelijk al Belg geworden of hun kinderen waren dat, wat leidde tot de schrijnende situatie dat in de Duitstalige protestantse kerken voor het Duitse leger werd gebeden terwijl (zonen van) gemeenteleden aan de IJzer sneuvelden onder Duits vuur.

Vlaams activisme

Een derde wonde heeft de protestantse kerk ook na WO I veel problemen bezorgd. Enkele vooraanstaande protestanten, onder wie met name de predikant van Gent-Brabantdam, J.D. Domela Nieuwenhuis (vandaar zijn korte verschijning in de tv-serie *Vlaamse velden*), lieten zich verblinden door de droom van Groot-Duitsland. Bij hen werden begrippen als Diets, Duits, Dutch, Vlaams en Germaans zodanig door elkaar gehusseld dat ze ten slotte één werden en voor protestanten blijkbaar extra

aantrekkelijk omdat deze droom met een protestants sausje was overgoten. Waren de Duitsers geen broeders in de Heer? Was het niet geweldig om met hen samen op het Reformatiefeest (400 jaar in 1917) *Ein feste Burg ist unser Gott* te zingen? Voor een minderheidsgroep die verlangde naar erkenning, was de verleiding groot. Domela Nieuwenhuis werd zo één van de oprichters van *Jong Vlaanderen* en het protestantisme diende in zekere zin als kraamkamer van het Vlaams activisme (naar de titel van een artikel hierover geschreven door dr. G. Liagre). Dominee Domela Nieuwenhuis is voor zijn collaborerende rol na de oorlog ter dood veroordeeld. Hij was echter met hulp van hoge Nederlandse vrienden uitgeweken naar het verre Friesland. Dit alles was zo traumatiserend voor de protestantse wereld, dat de synodevergadering van de PEKB in 1919 geen doorgang kon vinden. Er was geen vertrouwen.

Oorlog maakt meer kapot dan u lief is.

Dick WURSTEN

PROTESTANTSE OMROEP vzw
HUIS VAN HET PROTESTANTISME
Brogniezstraat 44, 1070 Brussel
www.vpkb.be

PRO-Radio

Woensdag 17 september - Radio 1 om 20:03
Loon naar werk of naar behoefte?

Bert BEUKENHORST

Riek ten Kate-van de Westeringh

**Afscheid als voorzitter van
Vlaams Bijbelgenootschap**

Einde juni 2014 nam mevr. van de Westeringh afscheid als voorzitter van het Vlaams Bijbelgenootschap. Ze was 12 jaar lid en 7 jaar voorzitter van het Bestuur. Gedurende deze periode begeleidde ze een aantal belangrijke ontwikkelingen: de lancering van de Nederlandse Bijbelvertaling; de structurele samenwerking tussen het Vlaams Bijbelgenootschap en het Nederlands Bijbelgenootschap; de Bijbelronde Vlaanderen; de Bijbel in Gewone Taal...

Mevr. ten Kate zal in toekomst opnieuw meer tijd hebben voor haar andere passie, muziek. Ze zingt namelijk mee in een semiprofessioneel koor. Muziek doet volgens haar veel meer dan woorden kunnen zeggen. Ze sluit zich dan ook volledig aan bij de bekende uitspraak van de kerkvader Augustinus: *Zingen is twee maal bidden*.

Moed om te (her)denken

Prinsengracht 263 is wereldberoemd. In het achterhuis van dit Amsterdamse grachtenpand zat het Joodse meisje Anne Frank met haar familie (vader Otto, moeder Edith en zus Margot) van 6 juli 1942 tot 4 augustus 1944 ondergedoken. Anne hield een dagboek bij, verzamelde teksten die zij mooi vond en wilde het materiaal na de oorlog uitgeven. De familie werd verraden; alleen Otto Frank overleefde de naziterreur, de Shoah.

Na de capitulatie van Duitsland dook het werk van Anne plotseling op. Annes vader las af en toe een stukje en realiseerde zich dat zijn dochter journalist en schrijver wilde worden. Ze zou een boek gaan schrijven waarvan ze de titel al had bedacht: *Het Achterhuis*. Haar vader wilde haar grote droom uit laten komen en beschouwde de uitgave van *Het Achterhuis* als zijn persoonlijke opdracht. Het boek verscheen, kreeg een miljoenoplage en beleefde talrijke herdrukken in talrijke talen.

Otto Frank wilde koste wat kost de herinnering aan zijn dochter en aan andere slachtoffers van Wereldoorlog II levend houden. Joden hechten innig aan het leven. Zij vinden dat een mens niet wordt geboren om te sterven maar om te leven. *Lechaim*, op het leven, is hun lijfspreuk.

Gedenken en herdenken

De Shoah is het symbool geworden van de ergste vorm van mensenverachting uit de moderne geschiedenis. Het was zo erg dat men zich er meer en meer voor ging schamen. Na schaamte kwam verdringing. Het liefst vergat men dat weerzinwekkende schandaal. Sommige critici waarschuwden dat beul, oorlogsmisdadiger en terrorist tweemaal doden. De tweede maal proberen zij de sporen van hun misdaden uit te wissen. Andere critici

gingen verder en beweerden dat zij die vergeten, medeplichtige worden van de vijand. Om niet tot de rijen van de vijand te gaan behoren, moet getuigenis tegen de vijand worden afgelegd. Dat is de reden waarom herdenken/gedenken broodnodig is. Het Bijbelse gedachtegoed koppelt herdenken aan belijden en herinneren, maar ook aan noemen, vertellen en vermelden. Al die betekenissen klinken mee. Het verhalen en herinneren van gebeurtenissen uit het verleden is niet slechts een noemen en vermelden, het is een werkelijk tegenwoordig stellen van zulke gebeurtenissen, zo werkelijk dat men ze (weer) verafschuwt en nooit (meer) wil meemaken. Nooit meer Groote Oorlog, nooit meer Auschwitz, nooit meer Srebrenica, nooit meer... Authentiek herdenken werpt een dam op tegen vergeten en verdringing en, ten diepste, tegen herhaling.

Denken

Iets anders, en niet het minste, moet worden toegevoegd: het belang van denken. Is ge- en herdenken dikwijls emotioneel geladen, denken is rationeel getint. Denken werd het thema van Hannah Arendt (1906-1975), een Joodse vrouw uit Hannover. Zij vluchtte in 1933 en vestigde zich na een korte periode in Parijs in de Verenigde Staten, waar zij politieke filosofie doceerde. Zij bereikte het grote publiek met *Eichmann in Jeruzalem. Een verslag over de banaliteit van het kwaad*, haar boek over het proces tegen Adolf Eichmann, dat zij in 1961 in Jeruzalem bijwoonde. Zij was verbijsterd over deze oorlogsmisdadiger. Ze dacht een monster in de beklaagdenbank te zien, maar zag een banale en oppervlakkige kerel. Vooral zijn gedachteloosheid trof haar. Sinds die ervaring liet het tandem van de gedachteloosheid en het kwaad haar niet meer los.

Bovendien vernam zij al in haar studententijd dat denkende mensen gewetensvol zijn. Het denkvermogen activeert iemands gewetensfunctie. Denken leidt tot weten en weten voorziet het geweten van brandstof, gewetensvorming. In de regel wil je weten wat anderen beweegt en er rekening mee houden. Denkende mensen zijn niet alleen rationele maar ook relationele wezens. Eichmann miste zulke fundamentele eigenschappen. Hij beschikte niet of nauwelijks over emotionele, rationele en relationele kwaliteiten. Hij leed volgens Arendt aan gedachteloosheid. Daarom handelde hij gewetenloos en joeg weerloze mensen de gaskamers in - Het Kwaad zonder weerga.

Zachte krachten

De Russische dichteres Anna Achmatowa (1889-1966) verloor in het Rusland van Stalin man, zoon en vrienden. Zij was de wanhoop nabij en vertrouwde de volgende regels aan het papier toe:

*Waarom is deze eeuw erger dan vorige?
Misschien omdat zij de besmette wond
in de verbijsterde walm van angst en chaos
heeft blootgelegd, maar niet genezen kon.*

Wij dachten of hoopten dat de 21^e eeuw, na de geweldadige 20^e eeuw met twee grote oorlogen, een koude oorlog en mensenverachting alom, humaner zou worden, meer op menselijke maat, maar is de 21^e eeuw hoopgevender en inspirerender? Harde machten komen weer aan hun trekken, te veel en te vaak. Het is de hoogste tijd zachte krachten te mobiliseren - een gebed, een gedicht, een kunstwerk, een lied en tekenen van vrede, vriendschap en vrijheid.

Het in dit artikel geschetste drieluik - leven, denken, herdenken - is een van de zachte krachten die het verschil maken. Drie is in de Bijbel het getal van de omkeer, wending ten goede. Ten derde dage opgestaan uit de dood... Noem het de meerwaarde van geloven.

Jurjen WIERSMA.

Citaat ter overweging

En een vrede kan alleen een echte vrede worden later, wanneer eerst ieder individu vrede in zichzelf vindt en haat tegen medemensen van wat voor ras of volk ook uitroeit en overwint en verandert in iets dat geen haat meer is, misschien op den duur zelfs liefde, of is dat misschien wat veel geëist?

Uit het dagboek van Etty Hillesum, vermoord in Auschwitz.

In de achteruitkijkspiegel

Naar aanleiding van dit gedenkjaar 2014 waarin wij herdenken dat de "Grote Europese oorlog" op 28 juni 1914 begon en die, met een intermezzo van een wankele vrede, woedde van 1914 tot 1945, publiceerde de historicus en auteur Geert Mak in de Nederlandse krant NRC-weekend van 21 juni 2014 een artikel met als titel: "De eerste Wereldoorlog, kan het weer gebeuren?"

Those who cannot remember the past

Het is de oude maar altijd actuele vraag naar de lessen die de geschiedenis ons leert. De onmiddellijk daarmee samenhangende vragen zijn: staan wij open voor die lessen en zo ja, hoe kunnen wij er lering uit trekken? Niet open staan voor de lessen uit het verleden komt ons volgens de Spaans-Amerikaanse filosoof George Santayana (1863-1952) duur te staan. Zijn beroemde uitspraak daarover in 1905 is geveleugeld: *Those who cannot remember the past are condemned to repeat it* (= Zij die het verleden vergeten, zijn gedoemd om het te herhalen).

Voorbij maar niet verdwenen

Santayana zegt met zoveel woorden: aan het verleden valt niet te ontkomen. Noem het een condition humaine: in ons leven bewegen we nu eenmaal *vanuit* het verleden door het heden naar de toekomst. Het verleden is weliswaar voorbij, maar niet verdwenen. We dragen het nog met ons mee, als individu, als gemeenschap, als volk, in ons *vlees*, in lichaam en geest: in hoe we gegroeid en gevormd zijn, in onze herinneringen, in onze leefgewoonten, in het landschap om ons heen, in de bouw en structuur van onze steden, dorpen, in de wijze waarop we heel ons leven hebben georganiseerd in nationale en internationale politiek... De gebeurtenissen van vandaag hebben hun wortels in de gebeurtenissen van gisteren. En zo laat het verleden zich niet ongestraft negeren.

De drie-eenheid van de tijd

Omgekeerd is het ook waar dat we de toekomst niet uit het oog mogen verliezen (voor onszelf niet, voor moeder aarde niet en voor de mensen na ons niet), wat tegelijkertijd ook betekent dat we niet bij het verleden mogen blijven *stilstaan*. Gisteren ligt immers *achter* ons, we leven in het nu en morgen is *aanstaande*. En zo functioneren verleden, heden en toekomst als een soort *drie-eenheid* van de tijd in ons bestaan, die elk op zich, in een gepaste dosering, om aandacht vragen.

Foto: Ernst Veen

Evenwichtsoefening

Het is duidelijk dat dit om een evenwichtsoefening vraagt. Louter achteromkijken is als een vlucht uit de tijdsgang, waarbij heden en toekomst uit beeld verdwijnen en nieuwe mogelijkheden onbenut blijven. Van louter leven in het nu kan, met de nodige veranderingen, hetzelfde gezegd worden. En wie louter naar voren kijkt is gedoemd in het heden het verleden te herhalen... Voor deze evenwichtsoefening bestaat een (naar verluidt joods) beeld dat illustreert hoe we, in het heden, het verleden *vruchtbaar* met ons mee de toekomst in kunnen dragen.

Achteruitkijkspiegel

Het is het beeld van de achteruitkijkspiegel. Die spiegel biedt wel een blik achterom, toont wel dat we een verleden hebben, maar dient niet om te blijven stilstaan, maar *veiliger* vooruit te komen. Aldus is dat beeld tevens toepasbaar op de acte van het herdenken: terugdenken aan wat vroeger was, maar dan niet om je erop te fixeren, maar om juist zo verantwoord een nieuwe toekomst in te gaan. Om lessen te trekken uit hetzij het goede, hetzij het kwade verleden. Het is maar een beeld en de goede uitvoering is elke keer weer een delicate evenwichtsoefening, maar het toont kristalhelder waar het om gaat: in het heden je ogen op de toekomst richten, maar intussen ook het verleden *in het oog houden*.

Ds. Ernst VEEN,
predikant te Leuven.

Pensionering

Per 1 september 2014 gaat ds. Luc FLEMAL met pensioen. Zijn gemeente Nivelles wordt hierdoor vacant. De Synodale Raad dankt hem voor zijn jarenlange inzet voor onze kerk en wenst hem een heel gezegende tijd toe.

Indiensttredingen

Eveneens vanaf 1 september a.s. neemt ds. Isabelle DETAVERNIER-BLOMMAERT haar taak op als predikant in de gemeente Bruxelles-Botanique aan de zijde van ds. Patrick EVRARD. De Synodale Raad is verheugd om haar opnieuw te mogen verwelkomen onder de *actieve* predikanten, dit na een onderbreking van een tiental jaar om familiale redenen.

Vanaf dezelfde datum zal dhr. David MOULINASSE als diaken met een bovenplaatselijke opdracht ingeschreven staan op de hulppredikantsplaats van Ukkel. De kerkenraad van deze gemeente zal hem begeleiden voor zijn werkzaamheden op plaatselijk vlak. Daarnaast is een begeleidingsgroep, samengesteld uit 4 leden van andere gemeenten dan Ukkel, in het leven geroepen voor het regionale deel van zijn takenpakket. Ter herinnering: de

Synodevergadering in 1997 besloot *dat de hulppredikantsplaatsen deel zullen uitmaken van een regionaal of eventueel nationaal beleid, waarbij het District samen met de plaatselijke gemeente het project uittekent, waarin elke plaats geïntegreerd wordt.*

Op 1 september a.s. begint ds. Jean-Willy MBONZEMBA aan een proponentschap te Rongy.

Administratie en Boekhouding

Als administratief secretaris van de voorzitter werd Jurgen RENDERS in dienst genomen worden, dit als opvolger van Joseph VANGANSBEKE, die op 1 oktober 2014 met pensioen gaat. Reeds vanaf 1 augustus werkt de nieuwe administratief secretaris zich in. We hopen dat dhr. Renders, die o.m. een masterdiploma in het vertalen op zak heeft, zich vlug zal thuis voelen op de administratie.

Voor de vacature op de dienst Boekhouding hadden we een uiterst geschikte kandidaat op het oog, die echter helaas uiteindelijk afzegde. Vandaar dat er in dit nummer van Kerkmozaïek opnieuw een advertentie verschijnt. Kandidaturen kunnen ingediend worden tot 15 september 2014.

Synodevergadering 2014

Secretaris moderamen Synodevergadering gezocht

Het moderamen van de Synodevergadering zoekt dringend, naast dhr. Jeroen HOZEE, een nieuwe secretaris Nederlandstalig ter vervanging van ds. Johan VISSER. U kunt zich graag opgeven op volgend adres: uniprobelskynet.be

Buitenlandse gasten

De Synodale Raad nodigde onlangs buitenlandse zusterkerken uit om aanwezig te zijn op onze tweedaagse synodezitting van 15 en 16 november a.s. in La Foresta te Vaalbeek. Niet alleen werden er uitnodigingen verzonden naar onze zusterkerken in de ons omringende landen, ook de *Eglise Presbytérienne au Rwanda* (EPR) en de *Uniting Reformed Church in Southern Africa* (URCSA) ontvingen een invitatie. Verder werd de keuze gemaakt om ditmaal de minoriteitskerken uit Italië, Portugal en Spanje uit te nodigen.

Net zoals onze synodevoorzitter samen met de andere gasten op Synodevergaderingen van buitenlandse kerken wordt onthaald en begeleid, wil de Synodale Raad ervoor zorgen dat ook wij als VPKB de gepaste aandacht hebben voor onze gasten. Om onze gasten te onthalen en gedurende de synodezitting te begeleiden is de Synodale Raad daarom op zoek naar een tweetal mensen die zich hiervoor ter beschikking willen stellen. Wie dit graag zou willen doen en zelf geen afgevaardigde is, kan zich aanmelden bij uniprobelskynet.be

Scheppingszondag (7 september): het klimaat verandert MIJ ook!

In 1989 riep de oecumenische patriarch Dimitrios I de 1ste zondag in september van elk jaar uit tot de dag van de zorg voor de schepping. De Wereldraad van Kerken heeft in 1997 op de Oecumenische bijeenkomst te Graz dit initiatief opgenomen voor alle christelijke kerken. Wereldwijd wordt sindsdien in de eerste periode van de maand september aandacht gevraagd voor de zorg voor de schepping.

In Vlaanderen wordt door de Rooms-Katholieke-Kerk sinds 2002 actief meegedaan met dit initiatief. Vorig jaar nodigde de werkgroep Kerk in de Samenleving (KidS) gemeenten uit om mee te doen. Dit jaar gaat onze aandacht naar de klimaatverandering onder de slogan: *het klimaat verandert MIJ ook!* Door de opwarming van de aarde is het leven op aarde bedreigd. Leven dat ons geschonken werd door de Schepper. Als kerk belijden we dat Jezus Christus, Heer van ons leven is. Dat zegt ook iets over hoe wij als kerk en kerkleden omgaan met de schepping en onze naasten! Onze levensstijl heeft invloed op onze naasten, op mens, dier en natuur, dichtbij en veraf.

Op de 10^e Assemblee van de Wereldraad van Kerken in Busan in 2013 werd ook nog weer nadrukkelijk gewezen op de noodzaak om als kerken hier onze bijdrage te leveren. Om te werken aan de noodzakelijke bekering naar een ecologische en duurzamere wereld. De kerken kunnen hier een grote rol spelen, omdat zij wereldwijd aanwezig zijn en een diepe invloed hebben op de motivering van menselijk handelen. Kerken kunnen mobiliseren in de zorg voor de schepping.

Daarom is het goed om aan te sluiten bij kerken wereldwijd en jaarlijks een scheppingszondag te vieren. Niet vanuit een doemdenken noch om vanaf de kansel het klimaatbeleid of het biodiversiteitsbeleid aan te scherpen (waar overigens alle aanleiding voor is). Maar wél om de inspiratie door te kunnen geven van profetische teksten en het Evangelie en om de vraag aan de orde te stellen wat het betekent om de aarde als Gods schepping te zien en hoe wij daar als christenen vorm aan kunnen geven.

Gemeenten worden uitgenodigd om de Scheppingszondag op 7 september mee te vieren met de wereldwijde kerk! Dit kan een startpunt zijn van een proces om de gemeente bewust te maken van het belang van

duurzaamheid. Natuurlijk kan er ook voor een andere zondag gekozen worden. Maar voor deze zondag zijn liturgie suggesties beschikbaar. Hiervoor verwijs ik naar onderstaande websites.

Een suggestie: denk ook aan de mogelijkheid om er aandacht aan te geven op de kerkelijke activiteiten in september (bijvoorbeeld gespreks- bijbelgroep, opening van een bijeenkomst enz.)

Op de websites van VPKB en Ecokerk staat materiaal en een affiche om de vieringen van Scheppingszondag mede inhoud te geven:

www.vpkb.be/ bestuur en organisatie/ commissie Kerk in de Samenleving

[www.ecokerk@netrv.be/](mailto:www.ecokerk@netrv.be) inspiratie (liturgie suggesties)

De VPKB is vertegenwoordigd in Ecokerk. Ecokerk is een initiatief van de RKK in Vlaanderen met ondersteuning van verschillende organisaties. Ecokerk wil de kerken op weg helpen naar een duurzame samenleving.

Namens Kerk in de Samenleving (Kids),
Greet HESLINGA.

Wereldwijde Week van Gebed voor Vrede in Palestina/Israël

In de week van 22-27 september zijn er wereldwijd initiatieven in het kader van de Wereldwijde Week van Gebed voor Vrede in Palestina /Israël. Kerken over de hele wereld zullen de aandacht vestigen op de dringende noodzaak om een einde te maken aan de bezetting van de Palestijnse Gebieden door Israël en om te komen tot een rechtvaardig vredesakkoord voor Palestijnen en Israëli's. Dit gebeurt door te bidden, elkaar te informeren en te pleiten voor gerechtigheid in Palestina. Enkele jaren geleden nam de Wereldraad van Kerken het initiatief voor deze Gebedsweek voor Vrede.

Als lidkerk van de Wereldraad willen we gemeenten uitnodigen om er in de zondagse eredienst op 21 september (of een andere (zon-)dag) aandacht aan te besteden. Meer informatie (met o.a. gebedsteksten) zal in september op de website verschijnen.

Hoopvolle initiatieven steunen

Wie op de media afaakt, ziet in Israël en Palestina alleen maar toenemend geweld. We herinneren ons de drie jonge Israëlische tieners die in juni op gruwelijke wijze werden vermoord en kort daarna was er de gruwelijke moord op een Palestijnse zestienjarige. Harde taal klinkt er van zowel Palestijnen als Israëli's: geweld, wraak, vergelding. Wat veel minder voor het voetlicht komt, is hoe verschillende Joden en Palestijnen - tussen alle ellende en check points door - elkaar toch vinden, op weg naar een gedeelde toekomst. Zij herkennen hun eigen pijn in die van de ander en wagen het om tegen de stroom in te werken aan vertrouwen. Samen nemen ze verantwoordelijkheid voor hun toekomst.

Documentaire

Over die hoopvolle initiatieven bestaat er een documentaire *Signs of hope* (gratis te bestellen via de webwinkel van Kerk in Actie: www.kerkinactie.nl). Het is geen hoogstaande filmische productie, maar sommige interviews zetten de kijker wel aan het denken. De kracht van de voorbeelden is namelijk, dat de betrokkenen oog hebben voor de *ander* als mens en niet alleen als vijand. De film heeft als ondertitel *Waar shalom en salam elkaar ontmoeten*. Aan het woord komen o.a. de Joodse Rami Elhanan die zijn 14-jarige dochter bij een zelfmoord-aanslag verloor en de Palestijnse Mazan Faraj, wiens vader werd doodgeschoten door het Israëlische leger. Zij herkenden elkaars leed. Ze leerden elkaar als mens te zien en raakten bevriend via de Parents Circle. Nu geven ze samen zeker duizend lezingen per jaar op zowel Israëlische als Palestijnse scholen.

De documentaire is een ontroerend verhaal over mensen die sterk in hun schoenen staan. Mensen die zich niet neerleggen bij geweld en haat. Zij staan symbool

voor de toekomst in Israël en Palestina waar wij ook van dromen en wat we ook willen bevorderen. De film is zeer geschikt als inleiding voor bijvoorbeeld een gespreksavond over de vraag, hoe Israël en de Palestijnen ooit vrede kunnen vinden.

Voor gespreksmateriaal wijzen wij ook nog op de brochure *Bijdragen aan vrede* die de werkgroep Kerk in de Samenleving in maart jl. uitgaf. Hierin komen o.a. Palestijnse christenen aan het woord over het conflict tussen Israël en de Palestijnen. En ook de observaties van Gerrit Buunk, die drie maanden als oecumenische begeleider (EAPPI) op de Westbank verbleef, stemmen tot nadenken. De brochure kan aangevraagd worden bij greetheslinga@skynet.be (1.60€ per ex.) of is ook te downloaden via de website: www.vpkb.be

Andere nuttige websites:

www.kerkinactie.nl/ipdocu

www.worldweekforpeace.org (Engelstalig).

Namens Kerk in de Samenleving (KidS),
Greet HESLINGA.

Je kan niet zeker genoeg zijn

... of waarvoor dient godsdienst nu weer

Mezoeza

Vanuit de bijbelse teksten van Deuteronomium is reeds in de tijd van de tweede tempel de gewoonte gegroeid om aan de deurstijl van de voordeur van een Joodse woning een klein kokertje vast te maken, een mezoeza. Flavius Josefus in de Romeinse tijd vermeldt het. In dat kokertje steken de twee teksten die daarop betrekking hebben: *Luister, Israël: de HEER, onze God, de HEER is de enige! Heb daarom de HEER, uw God, lief met hart en ziel en met inzet van al uw krachten... Schrijf ze op de deurposten van uw huis en op de poorten van de stad... Dan zullen u en uw kinderen lang mogen wonen in het land dat de HEER uw voorouders onder ede heeft beloofd, zolang de hemel boven de aarde staat* (Deut. 6: 4-9 en Deut. 11:13-21). Op een klein perkamentje worden deze 2 teksten geschreven in 22 regels en op de achterkant wordt het woord Sjadai *de Almachtige* geschreven. Het geheel wordt zo opgerold, dat er door een venstertje van dat kokertje de eerste letter Sj in van Sjadai zichtbaar is. Bij andere modellen is die letter op de buitenkant aangebracht. De tekst is daarbij van belang, niet de vorm van dat kokertje. Van het ogenblik dat een woning in gebruik wordt genomen brengt men zo'n mezoeza aan de rechterkant van de doorgang aan, een weinig naar binnen gericht. Daarvoor wordt een plechtig moment voorzien, de *Chanoekat habayit*, letterlijk *inwijding van het huis*. Het is één van de 248 positieve geboden uit de thora, *doe dat*. Bij gelovige Joden is het de gewoonte om bij het binnen- en buitengaan de mezoeza aan te raken en daarna de vingers te kussen.

Garantie voor een goede gezondheid en voorspoed?

En nu komt de vraag: beschermt een mezoeza nu het huis? Door Maimonides (1135-1204) wordt verwittigd dit gebod van een constante herinnering God lief te hebben, niet te laten verworden tot een eenvoudig amulet aan de deur, een geluksbrenger. In de Joodse teksten reageert men sterk tegen de verleiding om de mezoeza te zien als een garantie voor een goede gezondheid en voorspoed. Ongeluk zou vermeden worden. Persoonlijk profijt zou het doel zijn. Dit geloof heeft niets met het vorige te maken alhoewel men toegeeft dat het einde van de tekst - *dan zullen u en uw kinderen lang mogen*

wonen - mensen doet dromen. Centraal staat echter dat God schepper is en dat een eenvoudig kokertje daar telkens aan wil herinneren. De hoogste manier van het uitvoeren van een gebod is om dit te doen zonder op persoonlijke verdienste te letten. Joodse bronnen zoals in de Spreuken der Vaders (uit de tijd van het NT) zijn daar heel formeel in. Soms moet het nog eens herhaald worden, zoals laatst in de Joodse pers.

En wij als christenen?

En nu komt de vraag naar ons: als aan Joodse kant dit een onderdeel is van de godsdienst en als daar een gevaar in schuilt om er enkel zelf beter van te worden, zijn er dan aan christelijke kant misschien ook zo'n gevaren? Wat te denken bijvoorbeeld van het vaker naar de kerk gaan om extra bescherming als het oorlog is of als er in onze familie ziekte is geconstateerd. Wat als er een examen wacht of toch maar liever een gift voor de kerk doen? Een kruisbeeld hangen? Is de kerk een middel om onszelf te beschermen of verwijst ze naar een hoger doel?

Ergens gelezen: *Je bent niet afhankelijk van God om de leegte in je bestaan in te vullen. Voor iedere mens is het belangrijk dat hij of zij in een gemeenschap, een beschaving geworteld is. Met waarden en normen, rituelen en ritmes, met betekenisvolle verhalen. Je hebt vormen nodig. Zo wordt de ondraaglijke leegte gevuld, zo word je geplant in de gemeenschap.* (T.Benima)

Danny ROUGES

De Belhar Belijdenis en Kerkhereniging in Zuid-Afrika

Verslag van bezoek aan Algemene Synode (AS) van de Nederduitse Gereformeerde Kerk (NGK) in Port Elizabeth op 8 oktober 2013

In 1986 nam de *Algemene Sinode* van de Gereformeerde Zendingkerk in Zuidelijk Afrika de zogenaamde *Belhar Belijdenis* aan als onderdeel van haar confessionele basis. Deze zendingkerk was een dochterkerk van de Nederduitse Gereformeerde Kerk (NGK), die in lijn met het apartheidsdenken exclusief bedoeld was voor leden die tot het *ras* van de kleurlingen behoorden. In de loop van de apartheidsjaren (1948-1994) hadden de leden van deze kerk steeds meer moeite gekregen met dit verstaan van hun kerkelijke identiteit in termen van raciaal bepaalde gemeenschap. Tegen de achtergrond van toenemend maatschappelijk verzet in Zuid Afrika, besliste de Algemene Sinode van de kerk in 1982 in Belhar onder leiding van haar dynamische moderator, dr. Allan Boesak, een nieuwe belijdenis te schrijven. De tekst spreekt het vertrouwen uit in de Drie-ene God, die alle mensen verenigt in één nieuwe gemeenschap, de kerk, die alle *ras-sen* onderscheid overstijgt; die mensen op weg zet naar verzoening; en die mensen leidt naar herstellende gerechtigheid. De Belhar Belijdenis werd door alle streek-synodes van de Zendingkerk geaccepteerd en toege-

voegd aan de bestaande confessionele geschriften (de *Confessio Belgica*, de *Heidelberger Catechismus* en de *Dordtse Leerregels*). Zij werd ook onderdeel van de nieuwe kerk, de Verenigende Gereformeerde Kerk van Zuidelijk Afrika/the *Uniting Reformed Church of Southern Africa* (VGKSA/URCSA), die in de jaren negentig werd gevormd als een samengaan van de Zendingkerk en delen van de Nederduitse Gereformeerde Kerk in Afrika (NGKA) en van de *Reformed Church in Africa* (RCA). Beide laatste kerken waren de dochterkerken voor NGK voor respectievelijk leden van het zwarte en van het Indische *ras*.

Warme banden met de VPKB

Een tiental jaren geleden nam de Synodevergadering van de VPKB als eerste kerk buiten zuidelijk Afrika de Belhar Belijdenis op bij haar belijdenisgeschriften. De VGKSA/URCSA werd officieel een zusterkerk. De acceptatie van de Belhar Belijdenis gebeurde met grote meerderheid. Dat hing zeker samen met de onderwerpen: kerkelijke eenheid, verzoening en sociale gerechtigheid, drie thema's die ook binnen onze kerk resoneren. Het kon ook verstaan worden als uitdrukking van de goede banden met VGKSA/URCSA. Andere zusterkerken volgden daarop ons voorbeeld. Maar het bleef vooral toch uitkijken naar wat de Nederduitse Gereformeerde Kerk zelf zou doen.

Moeizaam proces

De NGK werd ten tijde van de apartheidsregering zo sterk met de regerende partij geïdentificeerd dat ze smalend ook wel de *de Nationale Partij in gebed* werd genoemd. Ze had altijd wel belijdende leden gehad die het niet eens waren met de apartheidspraktijk, apartheidsideologie en apartheidstheologie, maar die werden gemarginaliseerd en in het geval van ds. Beyers Naudé, uit het ambt en uit de kerk gezet. Tegen het einde van het apartheidstijdperk werden deze stemmen sterker en langzamerhand nam de kerk steeds meer af-

stand van apartheid. De meest authentieke manier om een streep te trekken onder het verleden was een kerkhereniging met de voormalig dochterkerken. In de gesprekken die werden opgestart werd snel duidelijk dat het voor de VGKSA/URCSA ondenkbaar was, dat de nieuwe verenigde kerk de Belhar Belijdenis niet als onderdeel van haar confessionele grondslag zou aanvaarden. Maar voor een deel van de NGK bleek dit een brug te ver. De aanhangers van het apartheidsdenken vonden de belijdenis te politiek; de angst voor *die rooi gevaar* bleef zeer levendig in deze kringen. Bovendien vreesden ze dat hun rijkdom zou wegvloeien in een een-gemaakte kerk. Maar zoals gezegd, dit gold niet voor de hele NGK. In de Kaap, in het bijzonder de West-Kaapse streeksynode van de NGK, was de tekst de Belhar Belijdenis al langer onderdeel van de confessionele basis van de kerk. Toen de gesprekken jaren aansleepten, schortte de VGKSA/URCSA tot ze op.

Een wonder

Op de Synodevergadering van de VPKB in november 2011, gehouden ter gelegenheid van het 25-jarig jubileum van de Belhar Belijdenis, waren dr. N. Koopman en dr. D. Smit als afgevaardigden van de VGKSA/URCSA aanwezig. Zij vertelden dat enkele weken daarvoor de Algemene Sinode van de NGK had besloten het proces op gang te brengen om de Belhar Belijdenis te aanvaarden als een van de belijdenisgeschriften van hun kerk. Algemeen werd dat beleefd als een *wonder*. Beiden gaven aan dat de tijd rijp was de NGK te laten weten dat de VPKB, als eerste kerk buiten Zuid Afrika, de Belhar Belijdenis een plaats gaf bij haar eigen belijdenisgeschriften en de NGK van harte ondersteunde bij dit proces. Aldus geschiedde.

Groen licht

Van 6 -10 oktober 2013 werd in Port Elizabeth de 15de vergadering van de Algemene Sinode van de NGK gehouden. Omdat ik toch al in Zuid-Afrika verbleef, was het mogelijk om de VPKB een dag te vertegenwoordigen. Op de agenda voor die dag stonden de acceptatie van de Belhar Belijdenis en - daarna - de keuze om het kerkherenigingsproces met de VGKSA/URCSA te starten. Verwacht werd dat 2/3 van de afgevaardigden voor de acceptatie van de Belhar Belijdenis stemmen, maar de regel dat elke streeksynode moest instemmen zou acceptatie alsnog kunnen verhinderen. De bezwaarden herhaalden dat zij niet konden instemmen met een horizontale belijdenis, die niet over God ging maar over sociale onderwerpen als eenheid, verzoening en sociale gerechtigheid. Doorgaan met de stemming zou de deur openen voor een afscheiding van een aantal gemeenten en misschien een of twee streeksynodes. Een ad hoc werkgroep stelde voor de volgende passage in Artikel 1 van de Kerkorde op te nemen: de Belhar Belijdenis is deel van belijdenisgrondslag van de kerk op

so'n wijze dat daar ruimte is vir lidmate, ampsdraers en vergaderinge wat dit as in ooreenstemming met die Woord van God bely, zowel as vir lidmate, ampsdraers en vergaderinge wat dit niet as 'n belydenisskrif onderskryf nie (1.2.2); de kerk aanvaardt haar roeping om haar geloof altijd te belijden en dat een uitbreiding van haar belijdenisgrondslag geschiedt zonder dwang (1.3).

Dit betekende dat de Belhar Belijdenis tot de belijdenis grondslag zou gaan behoren, maar dat wie daar niet mee kan instemmen, toch ook bij de kerk zou blijven horen. Zo een formulering – en dat nog wel in het eerste artikel van de kerkorde – is natuurlijk zowel kerkordelijk als ecclesiologisch een onding. Toch stemde de overgrote meerderheid van de afgevaardigden voor de aanname. Daarna besloot de NGK het licht op groen te zetten voor een proces van kerkhereniging met VGKSA/URCSA, en met NGKA en RCA.

Het is duidelijk dat de NGK steeds meer uit het isolement raakt. Zo was voor het eerst ook de PKN aanwezig, evenals afgevaardigden van talloze kerken wereldwijd. Ook nam de Sinode het besluit, met de VPKB een gedeeltelijke oecumenische band aan te gaan. Gedeeltelijk, want ook zij beseft dat voor ons een ondubbelzinnig acceptatie van de Belhar Belijdenis een noodzaak is, net als voor andere kerken.

Laten we hopen dat deze Algemene Sinode van de NGK historisch blijkt te zijn en dat ze het begin wordt van de hereniging van de kerken van de Nederduits Gereformeerde familie. Als teken dat zij apartheid hebben overwonnen.

Eddy VAN DER BORGHT,
coördinator Beziinning en Dialoog.

20-jarig jubileum VGKZA/URCSA

Jubileum uitgave UCRSA NEWS

De officiële oprichting van de Verenigende Gereformeerde Kerk in Zuidelijk Afrika – VGKZA/URCSA dateert van 14 april 1994. Eerder dit jaar werd dit twintig jarig jubileum gevierd, o.a. met het jubileumnummer van UCRSA NEWS. De nieuwe kerkorde van 14 april 1994 bevestigde de zichtbare eenwording tussen de Nederduits Gereformeerde Kerk in Afrika (DRCA) en de Nederduits Gereformeerde Zendingkerk. Aldus besloten beide kerken om hun jarenlange veroorzaakt door de zwakte van het vlees en zondigheid van het menselijk hart ongedaan te maken.

De kerkorde sprak ook over deze eenwording als een eerste stap naar verdere eenwording van de hele Gereformeerde familie in Zuidelijk Afrika en dat deze eenwording een getuigenis zou van het feit dat het onmogelijk is dat het Lichaam van Christus verdeeld kan zijn.

Op de dag dat VGKZA werd opgericht kwam de Anglicaanse aartsbisschop van Kaapstad dominee Desmond Tutu op bezoek om de beide kerken te feliciteren met deze stap. Hij zei dat de eenwording hoop brengt aan de vooravond van de eerste democratische verkiezingen in Zuid-Afrika.

'n Droom het waar geword, nie ons droom nie, God se droom!
—A dream became true, not our dream, but God's dream zei een van de *founding fathers*.

Het verenigingsproces hernomen

De feestvreugde duurde niet lang, want al op de eerstvolgende synode kwam de DRCA van Phororo en de Vrijstaat met bezwaren op de proppen en scheidden zich af onder druk van de *witkerk* (vele dominees stonden op de payroll van de blanke *Dutch Reformed Church* - DRC).

In 1997 echter startte een tweede fase in het verenigingsproces en wel met de Evangelisch Gereformeerde Kerk in Namibië en werd de eerste Regionale Synode van URCSA in Namibië gehouden. Die regionale synode was in 2010 ook zo enthousiast om de jongeren van het KAP-kamp te verwelkomen, dat besloten werd om het toenmalige KAP-kamp in dat jaar ook daar te laten starten.

Op een URCSA synode in 2005 werd besloten om URCSA NEWS op te richten als officieel nieuwsblad van de verenigde kerk. Het eerste nummer verscheen op 13 april 2006.

Gapende kloof tussen rijk en arm

In het jubileumnummer van mei jl. (jaargang 9 nr. 1) wordt de hand ook in eigen boezem gestoken en een balans opgemaakt na 20 jaar VGKZA. Vooral de interne eenheid en de profetische rol van de kerk in het huidige Zuid-Afrika worden gewogen en helaas in vele opzichten te licht bevonden. Op beide fronten is er nog veel werk. Wat de interne eenheid betreft wordt de situatie geduid met een uitdrukking die Obama vaak gebruikt: *We are kicking the can down the road*. Het probleem wordt voor zich uit geschoven.

Er moet dringend een flink tandje worden bijgestoken, met name om te komen tot de oprichting van één uniforme theologische opleiding. Verder is het nodig in de meerdere organen een evenwichtiger verdeling te bewerkstelligen tussen leden van de voormalige zendingkerk (DRMC) en van de Nederduits Gereformeerde Kerk in Afrika. En URCSA heeft niet de middelen om haar wens om tot een gelijke salarisschaal voor al haar predikanten te komen, te realiseren en zo de voormalige raciaal gebaseerde salarisschalen weg te werken.

Blijft natuurlijk het groot verschil tussen rijk en arm in de Gereformeerde familie. Als je als URCSA nog steeds tientallen zinkenplaten kerken (*Makuku-churches*) hebt, is dat een gapend groot verschil met de rijke en mooie DRC-kerken. Wellicht is de noodzaak van restitutie en materiële herverdeling van de kant van de DRC nog wel een van de voornaamste beweegredenen voor hun grote terughoudendheid in het eenwordingsproces.

De vooraanstaande profetische rol die URCSA in de Zuid-Afrikaanse maatschappij vervulde ten tijde van de Apartheid is grotendeels verdwenen. Het is pas in tweede instantie dat ook de kerk zich uitspreekt tegen het onrecht van de immense armoede, werkloosheid, corruptie enz. in het land.

In zijn bijdrage in het jubileumnummer van URCSA NEWS herinnert ds. Daniël Maluleke de kerk aan haar afspraak, gemaakt op de eerste synode bij het bezoek van Mandela. Ds. Sam Buti zei toen in zijn speech tot Mandela: *Zo lang u gerechtigheid zoekt en menselijke waardigheid zullen wij u steunen, maar als u dat niet doet zullen wij ons tegen u*

verzetten. Ook de Belhar belijdenis, die zo'n cruciale rol speelt in de verenigende kerk, roept deze op om *te staan waar God staat aan de kant van de armen en verdrukten*.

Voorwaarts leven

Een heel andere historie is die van de reeds 20 jaar durende reis naar hereniging van de Gereformeerde kerkfamilie. Het is een soort processie van Echternach, verhaal van vele terugslagen. Maar ook een verhaal van een volk dat de hoop niet opgeeft. Op bladzijden acht en negen van URCSA NEWS kunt u een gedetailleerd verslag lezen van deze historie. In februari van dit jaar was er na lange tijd opnieuw een constructieve ontmoeting in Pretoria waarop van alle kanten de wil tot hereniging werd bevestigd. Besloten werd om zichtbare en tastbare stappen te zetten. In oktober van dit jaar komt er een nieuwe ontmoeting met het oog op een verdergaande eenmaking van de beide kerken. Kerken die met URCSA willen verenigen moeten wel weten dat voor URCSA de Belhar Belijdenis dezelfde status heeft als de drie formulieren van eenheid. URCSA blijft streven naar een organische eenwording binnen de Reformatorische kerkfamilie. URCSA is niet op zoek naar een (federaal) kerkverband of kerkrelatie, maar naar echte eenheid. De reis naar de grote zomer is nog lang, maar af en toe breekt de zon toch al even door de donkere wolken heen.

Met de lessen van het verleden, is het aan URCSA om de uitdagingen voor de toekomst tegemoet te zien. Sören Kierkegaard zei het aldus: *Het leven kan enkel terugkijkend begrepen worden, maar het moet voorwaarts worden geleefd*. Op sommige terreinen werden wegen gevonden om het racisme te overwinnen, op andere vlakken werd het intern racisme genegeerd in de hoop dat het zichzelf zou oplossen.

In de bijeenkomst met de DRC in februari van dit jaar werd geconcludeerd dat racisme de olifant in de porseleinenkast is. Het land als geheel en de kerken in het bijzonder hebben de dialoog over racisme niet echt bevorderd. Samen hebben ze nu besloten om deze zaak ernstig op te pakken, de Belhar Belijdenis toe te passen op ieders situatie en samen te luisteren naar wat God te zeggen heeft over menselijke waardigheid en de manier waarop ze ook elkaar moeten behandelen.

Het is te hopen dat URCSA bij haar 30ste verjaardag zal kunnen zeggen: we hebben vooruitgang geboekt in het afrekenen met racisme in de kerk en in de samenleving. En dat de regenboog duidelijker zichtbaar zal zijn aan de Zuid-Afrikaanse hemel.

Ds. Marc Loos
Juli 2014

Colofon

Verantwoordelijke uitgever

ds. Steven FUIITE

Redactieteam

Bea Baetens
Annet Sinnema-Buurman
ds. Ernst Veen
dr. Dick Wursten

Redactieadres:

Brognezstraat 44 - 1070 Brussel
tel.: +32-(0)2-511 44 71
fax.: +32-(0)2-510 61 74
E-mail: kerkmozaiek@vpkb.be

Website :

<http://www.vpkb.be>

Prijzen Kerkmozaïek

- Individueel abonnement: 20,00 euro
- Groepsabonnement: 15 euro (vanaf minimum 5 exemplaren naar éénzelfde adres)
- Steunabonnement: 25,00 euro

Vorige nummers Kerkmozaïek

<http://www.kerkmozaiek.be>

Storten

kan op onderstaand nieuwe rekeningnummer van de Verenigde Protestantse Kerk in België
Brognezstraat 44 - 1070 Brussel
ING BE06 3100 0835 5022

De redactie behoudt zich het recht voor om bepaalde artikelen niet te publiceren, indien nodig in te korten en/of redactioneel te bewerken. Zij is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de artikelen en slechts ten dele voor de stijl.

Organisaties en tijdschriften, niet behorend tot de VPKB, die artikelen uit het maandblad Kerkmozaïek geheel of gedeeltelijk wensen over te nemen of te bewerken, dienen dit schriftelijk aan te vragen op het redactieadres.

Wat betreft de richtprijs voor advertenties kunt u zich wenden tot de redactie. Zij behoudt zich het recht voor om deze al dan niet te plaatsen.

**Sluitingsdatum volgende Kerkmozaïek:
12 september 2014.**

De ebola-epidemie, dringende maatregelen vereist!

De hemorragische koortsepidemie waardoor Guinea, Liberia en Sierra Leone getroffen worden, is besmettelijker dan ooit en volgens Artsen zonder Grenzen is ze niet langer onder controle. De bevolking van Macenta wordt zwaar getroffen en het Medisch Centrum werkt op volle toeren. Steun hen in hun strijd!

- regelmatige informatie van de patiënten van het Medisch Centrum;
- Psychologische ondersteuning van het personeel en herdenking van de overledenen, meer bepaald de betreunde dokter Samba Keita.

Verder werd een afgevaardigde van de MPA gemandateerd om sensibilisatieacties te leiden in de scholen uit de streek om het gebrek aan informatie en de angst die de epidemie veroorzaakt op te vangen.

De epidemie brak in maart 2014 uit in Guinea, meer bepaald in Guéckédou, niet ver van Macenta. Sindsdien zijn er besmettingshaarden opgedoken in de andere streken van Guinea, evenals in Liberia en Sierra Leone.

Ebola maakte al meer dan 480 dodelijke slachtoffers. Er bestaat geen vaccin noch specifieke behandeling tegen dit virus en maar weinige patiënten overleven de ziekte. Het personeel van het Medisch Centrum van Macenta, onder de leiding van de Mission Philafricaine (MPA) – partner van Protestantse Solidariteit – springt al maandenlang in de bres om de epidemie te bezweren en de zieken te verzorgen.

Het Medisch Centrum was verplicht specifieke maatregelen te treffen in het kader van de epidemie:

- verstrengen van de hygiënische praktijken en betere persoonlijke bescherming: systematisch gebruik van handschoenen en maskers voor eenmalig gebruik, betere afvalsortering, graven van afvalputten, beveiliging van de afvalzones en de plaatsen waar de geneesmiddelen bewaard worden...
- informatie van alle personeelsleden en opleiding in risicobeheer, persoonlijke bescherming, afvalverwerking en herkenning van verdachte gevallen;

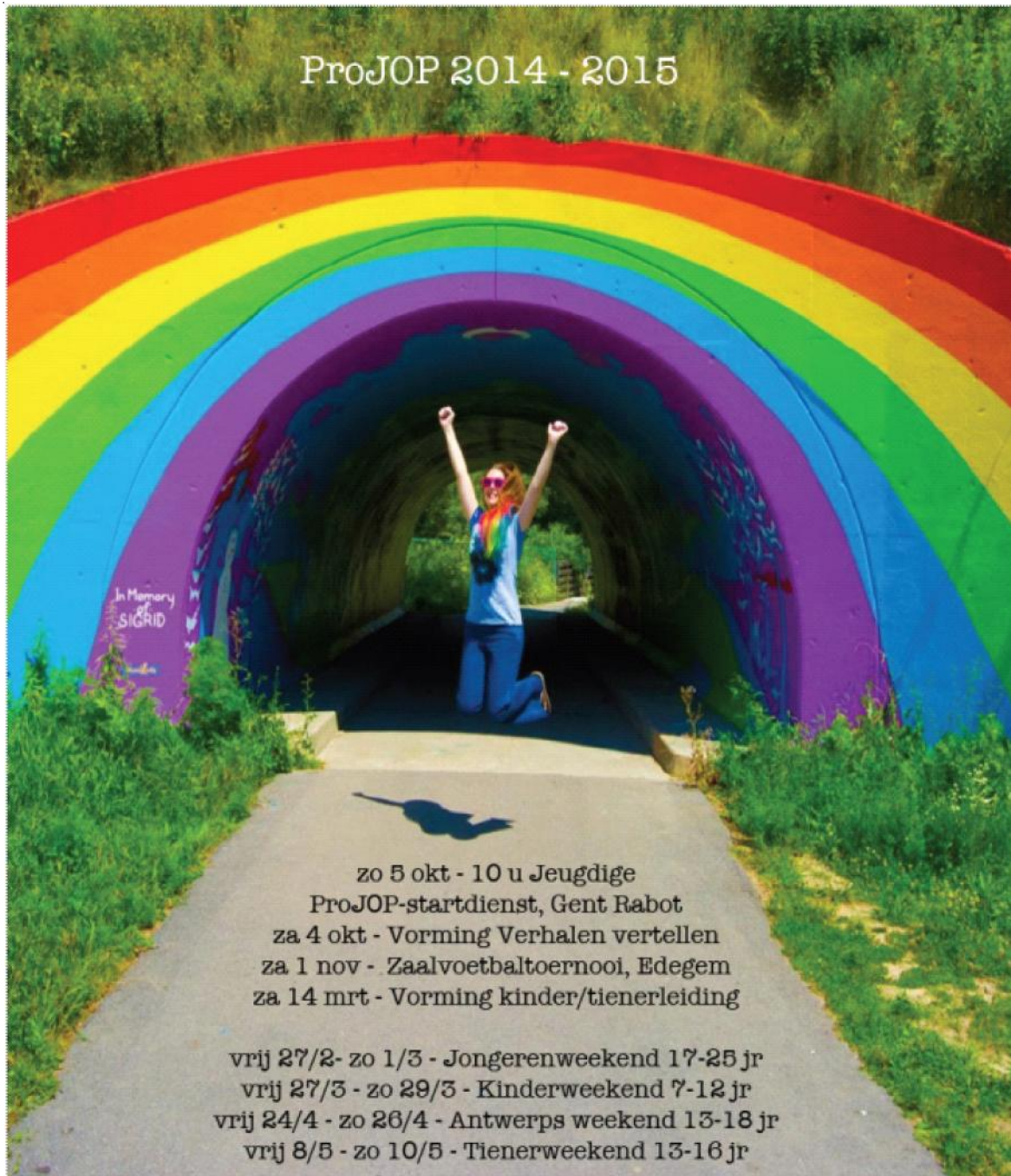
Al die maatregelen veroorzaken onvoorziene kosten. Om zijn werk voort te kunnen zetten heeft het Medisch Centrum meer materiaal nodig en moet het investeren in een verbrander en andere infrastructuur. Laten we hen helpen om ebola te bestrijden!

Om hen te steunen, stort uw collectes en giften op rekeningnummer : BE45 3631 0140 8789 met als vermelding : « Ebola ».

Voor meer informatie, gelieve Stéphanie Lecharlier te contacteren: s.lecharlier@epub.be – 02 / 651 61 85.

<http://www.msf.fr/presse/communiqués/ebola-en-afrique-ouest-epidemie-s-etend-et-requiert-mobilisation-exceptionnelle-a>

Er staat heel wat op stapel voor het komende ProJOP-seizoen! Nieuw zijn een kinder- en een tienerweekend, na succes van het jongerenweekend en het Antwerps weekend, die beiden ook weer doorgaan. We hebben er al veel zin in! Enthousiaste mensen die graag als leiding of kookploeg mee willen mogen zich steeds melden.

Op 5 oktober starten we met een leuke jeugddienst in Gent om een zegen te vragen over de werking en het seizoen enthousiast en geïnspireerd te beginnen. Jong en oud zijn welkom elkaar te ontmoeten in en na de dienst!

Op 1 november krijgt het voetbaltoernooi een nieuwe impuls met een -16 en 16+ toernooi. We verwelkomen graag de jonge Origi's en Mertens uit de VPKB op hun eigen niveau!

Ook vorming staat opnieuw op het menu, we hopen door de vroege aankondiging een plekje in uw agenda te veroveren. De vormingssessies zullen doorgaan op verschillende locaties in het land, maar steeds open staan voor deelnemers uit heel Vlaanderen.

Natuurlijk blijft u ook via onze nieuwsbrief op de hoogte van deze en regionale activiteiten. Graag tot ziens!

Vorbij de grens...

Veel mensen doen in de vakantie grensoverschrijdende ervaringen op. Soms merk je het niet eens en hoef je zelfs geen geld te wisselen. Vertrekken op vakantie brengt ontspanning, soms bevrijding van de dagelijkse sleur of ontdekking van het onverwachtse. Grenzen overschrijden is altijd deel van onze geschiedenis geweest, ook in Europa. Soms voor werk, soms voor vakantie, maar ook om een veilig heenkomen te zoeken.

Op leven en dood

Voor sommigen is het overschrijden van de grens echter een gebeuren waar leven en dood, toekomst en ellende op het spel staat. Vandaag zijn er sinds de WOII meer mensen dan ooit te voren op de vlucht vanwege conflicten, oorlog maar ook klimaatsverandering, die hun toekomst en leven bedreigt. De UNHCR¹ telde vorig jaar meer dan 51 miljoen mensen op de vlucht of ontheemd. Van hen zoeken een 86 % een alternatief onderdak in een van de buurlanden zoals Pakistan (Afghanistan), Libanon, Jordanië en Turkije (Syrië). Duizenden bekopen hun poging om de grens over te steken met de dood. In oktober 2013 werden we even geschokt door de drenkelingen bij Lampedusa, maar nog steeds komen mensen aan onze grenzen en verschijnt het in de kranten als een fait divers.

Angst voor elkaar

De verhoogde grenscontroles maken van Europa een ommuurde, gesloten samenleving, *gated community*. 25 jaar na de val van de Berlijnse muur bouwen we opnieuw muren, zichtbare en onzichtbare. Zelfs vrij verkeer en mobiliteit binnen Europa staan ter discussie uit angst voor elkaar. In de media wordt angst als maatschappelijk en politiek gegeven gebruikt om deze muren te rechtvaardigen. Het antwoord is op dit moment in veel landen, detentie voor hen die trachten Europa binnen te komen. Er doen zich mensonterende situaties voor tij-

dens die opsluitingen, waarbij Europa haar waarden en haar reden voor samenwerking om vrede te bewaren, opeens vergeten blijkt te zijn.

De Algemene Vergadering van CCME² roept op om de opvang en integratie van migranten en vluchtelingen volgens die waarden en internationale verdragen te laten gebeuren waar Europa zegt prat op te gaan. Landen in Europa zouden hiervoor een gezamenlijk hervestigingsprogramma moeten opzetten voor vluchtelingen uit oorlogsgebieden i.p.v. hen te laten omkomen en vastlopen aan haar grenzen, waarbij men speciale aandacht geeft aan kwetsbare groepen als kinderen en jongeren, die vaak geen toegang hebben tot bescherming op maat bij hun aankomst. Het is belangrijk steeds oog te hebben voor de oorzaken van deze *gedwongen* migratie en onze verantwoordelijkheid hierin. Als kerken aangesloten bij CCME willen we onszelf ertoe verplichten om als het nodig is *buiten de lijntjes* te kleuren, grenzen te overschrijden en muren te slechten als mensenrechten geweld wordt aangedaan. We engageren ons als kerken diversiteit in onze samenleving een plaats te geven die er op gericht is mensen te laten participeren en elkaar te ontmoeten in een samenleving met respect voor elkaar.

Tetty ROOZE-DE BOER,
Werkgroep Migranten.

¹ United Nations High Commissioner for Refugees of de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen

² De Algemene vergadering van CCME (Churches' Commission for Migrants in Europe), waarop T. Rooze-de Boer de VPKB vertegenwoordigde, vond plaats van 25-29 juni in Sigtuna, Zweden.

Sant'Egidio

7-9 september 2014

Van 7 tot 9 september 2014 vindt te Antwerpen een Internationale Vredesontmoeting plaats *Vrede is de toekomst. Religies en Culturen in Dialoog. 100 jaar na WOI*. Het betreft een interreligieuze ontmoeting, waarbij meer dan 300 internationale vertegenwoordigers van de grote wereldgodsdiensten met elkaar en vertegenwoordigers van de overheden, de *civil society* en het humanisme in gesprek gaan over de grote uitdagingen van onze tijd.

Voorzitter van de Synodale Raad ds. Steven H. Fuite zal namens de VPKB aan de openings- en slotceremonie deelnemen.

Meer info: www.peaceisthefuture.be

Vlaamse Vredesweek

21 september - 2 oktober 2014

Migranten zijn criminele gelukzoekers, homo's geven een slecht voorbeeld aan onze kinderen, werklozen of *inactieven* plunderen onze welvaartstaat, pastoors zijn pedofielen...

De Vlaamse Vredeweek roept op om te reageren tegen haatboodschappen en het gesprek aan te gaan met diegenen, die ze verspreiden. De Vredesweek sluit zich aan bij de Europese campagne *No Hate Speech* (= Neen tegen haatboodschappen).

Reageer ook jij, alleen of in groep. Hoe?

Meer info: www.vredesweek.be

Met vleugels en met voeten

een spiritualiteit voor de toekomst

28 september 2014

De Vleugel in Antwerpen viert 20 jaar samen zoeken, zingen, stamelen, bidden, inspireren, engageren, breken en delen, niet-weten, vinden en zien - soms even...

op zondag 28 september 2014 om 13.30 uur in het Sint-Anneke-Centrum - Hanegraefstraat 5 - 2050 Antwerpen. Een feestelijk gebeuren, dat ons op weg wil zetten naar geest- en daadkrachtig leven in een veranderende stad en wereld. *Hoe krijgen onze vleugels voeten - en onze voeten vleugels?*

Sprekers :

- Ina Koeman, dominee en stadspredikant. Zij werkt voor de gezamenlijke Protestantse Kerken op het raakvlak van kerk en stad, en is nauw betrokken bij het Protestants Sociaal Centrum te Antwerpen.
- Johan Verstraeten, doctor in de godgeleerdheid en licentiaat in de godsdienstwetenschappen. Hij is - naast andere functies - gewoon hoogleraar aan de faculteit Theologie en Religiewetenschappen te Leuven. Zijn specialisaties zijn bedrijfsethiek, spiritualiteit en leiderschap, katholiek sociaal denken en vredesethiek.

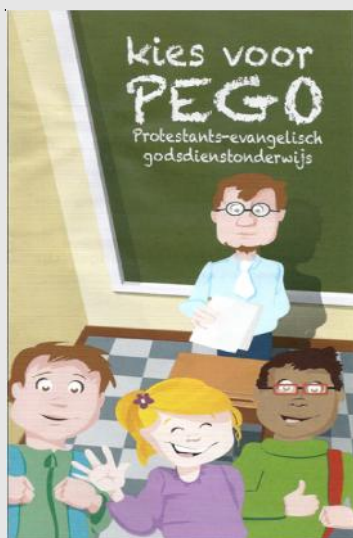
Er is kans om met elkaar te spreken, te zingen en te genieten van pianomuziek. Er is tijd voor ontmoeting en een drankje. HARTELIJK WELKOM !

Inschrijven kan door storting van 8 euro (op de dag zelf 10 euro) op rekeningnummer BE74 7350 1407 6607 van De Vleugel met vermelding : 20 jaar Vleugel - naam - aantal personen.

Drankje is inbegrepen.

Meer info: www.devleugel.be

Protestants-evangelische godsdienstles

De PEGO-inspecteurs en -godsdienstleerkrachten bieden:

- een stevige Bijbelse basis, aangepast aan de leefwereld en de ontwikkeling van het kind;
- christelijke waarden op speelse wijze aangebracht op hun leven;
- aandacht voor de specifieke mogelijkheden van het kind;
- dit alles in afwisselende lessen, waarin creativiteit, gesprekje, verhalen en liedjes aan bod komen.

Wat u zeker moet weten!

De lessen staan open voor alle kinderen. In elke stedelijke, gemeentelijke en provinciale school en in elke school van het Gemeenschapsonderwijs kan u protestantse-evangelische godsdienst aanvragen, ook voor één leerling. Aarzel dus niet! U ontvangt een keuzeformulier bij inschrijving. Op tijd zijn is belangrijk.

Uw schriftelijke aanvraag of wijziging van keuze moet uiterlijk 8 kalenderdagen na 1 september of na datum van inschrijving bij de directie van de school worden ingediend!

Meer info:

Protestants-evangelische godsdienstonderwijs
02 510 61 73
Brogniezstraat 44 - 1070 Brussel
pego@arpee.be
www.pegosite.be

Geschiedenis van het protestantisme in Limburg

30 september 2014

De VPKB te Hasselt, de Oecumenische Kring Limburg en de Werkgroep Interreligieuze en Interlevensbeschouwelijke Dialoog Limburg nodigen uit voor een *Avond over de geschiedenis van het protestantisme in Limburg* in het kader van de feestdag ter herdenking van het 50-jarig bestaan van haar staatserkenning op dinsdag 30 september om 19:30 in het kerkgebouw aan de Kuringersteenweg 81 te Hasselt.

Sprekers:

- dr. Jean Vanhees over de geschiedenis van het protestantisme in Limburg. Hij heeft zijn proefschrift hierover geschreven.
- Dhr. Edie Seijnhave, erevoorzitter van de bestuursraad, over de geschiedenis en het ontstaan van de plaatselijke kerk te Hasselt.

In de pauze kunt u de fototentoonstelling *50 jaar Protestantse Kerk te Hasselt* bekijken en een tentoonstelling over de geschiedenis van het protestantisme en meer bepaald over de groepsreis naar de Lutherstadt Wittenberg.

Meer info: lianne.deoude@scarlet.be

Informatievergadering

Diaconaal Jaar

8 oktober 2014

Zin om iets anders te zien, anderen te helpen, je vleugels uit te slaan? Waarom niet gedurende één jaar in een ander land als vrijwilliger werken in een sociale instelling? Dit kan via de *Service Protestant de la Jeunesse* (SPJ) en zijn programma's *Diaconaal Jaar* en *Europese Dienst voor Vrijwilligers*. Deze programma's staan open voor jongeren tussen 18 en 30 jaar in meer dan 14 verschillende landen. Er bestaan projecten in verschillende sectoren (sociaal, cultureel...).

Zelfs al wil je volgend jaar nog niet vertrekken, kun je altijd de informatievergadering meemaken. Het kost je niets. Je ouders en vrienden zijn welkom, maar op voorhand inschrijven, is wenselijk. Klaar voor de uitdaging? Kom dan op 8 oktober 2014 van 17:00 tot 19:00 naar het kantoor van de SPJ, Brogniezstraat 44 - 1070 Brussel.

Meer info: www.spj.be

De Verenigde Protestantse Kerk België zoekt een tweetalige persoon M/V (Nederlands/Frans) voor het beheer van de administratie van de dienst boekhouding

Algemene beschrijving van de functie

Beheer van de administratie, verbonden aan de dienst boekhouding.

Beschrijving van de taken

Het verzekeren van de specifieke werkzaamheden van de boekhouding (salarissen, facturen, fiscale attesten...).

Het verzamelen en in samenhangende documenten presenteren van de financiële gegevens van de vereniging.

De informatiestroom beheren, filteren en kanaliserend doorgeven.

Het administratief beheren van de dossiers (vzw, sociaal secretariaat...)

Het beheren van de verschillende verzekeringscontracten.

Het garanderen van de coherentie van de dienst boekhouding.

Profiel

Tweetalig zijn: Nederlands-Frans.

Het methodisch en met stiptheid analyseren van cijfermatige informatie.

Fouten opsporen en de daarop betrekking hebbende informatie achterhalen.

Vertrouwelijkheid van de bewerkte informatie in acht nemen.

Het behouden van een globaal overzicht in diverse situaties en problemen.

In staat zijn om zich flexibel in te passen en te integreren in een team.

Verantwoordelijkheidszin hebben.

De moderne software kennen.

Ordelijk en stipt zijn.

Openstaan voor de problemen van de contactpersonen.

De informatie komende van verschillende bronnen (inbegrepen de telefonische contacten) kunnen beheren-rangschikken en samenvatten.

Het urgente van het niet urgente kunnen onderscheiden en prioriteiten kunnen stellen.

Kunnen omgaan met onvoorziene toestanden en oplossingen zoeken.

Een goede kennis van de Verenigde Protestantse Kerk België is een pluspunt.

Het betreft een voltijdse betrekking (38u/week), onmiddellijke indienstneming

Het gaat om een betrekking vergoed door de Federale Overheidsdienst Justitie (Eredienst)

**Alle kandidaturen (handgeschreven motivatiebrief en CV) per normale post op te sturen uiterlijk
15 september 2014 naar :**

Ferdinand DEHOUSSE, centraal penningmeester

Huis van het Protestantisme, Brogniezstraat, 44 te 1070 Brussel

De Evangeliekerk VPKB-Dendermonde heeft een vacature voor

een voltijds predikant (m/v)

Wij zoeken iemand die

- vanuit een levende relatie met God de bijbel kan uitleggen en toepassen op het leven van vandaag
- zich geroepen voelt om in het midden van de gemeenschap herder en voorganger te zijn
- bereid en in staat is om het jeugdwerk verder uit te bouwen
- bereid is om samen met de gemeenteleden de samenkomsten kleurrijk en creatief in te vullen
- openstaat voor oecumenische en multiculturele contacten
- een predikantsopleiding op universitair niveau afgerond heeft
- bij voorkeur enige ervaring als gemeentepredikant heeft.

Hij/zij gaat werken in een multiculturele kerk met een enthousiaste groep mensen van alle leeftijden, die zich samen inzetten voor de werking en roeping van de gemeente.

Hij/zij kan rekenen op een wedde van predikant zoals vastgesteld in het wettelijk barema voor bedienaars van de protestantse eredienst, aangevuld met een woon- en onkostenvergoeding. Het kerkgebouw ligt in het centrum van Dendermonde, een provinciestadje tussen Brussel, Gent en Antwerpen.

Nadere inlichtingen kunt u verkrijgen

- bij de consulent: Ds. Johan Visser, 03/218.95.52 of j.h.visser@skynet.be of
- bij de scribe van de Kerkenraad: Chris De Pauw, 052/33.00.09 of c.depauw@scarlet.be

Sollicitaties kunnen tot uiterlijk 1 oktober 2014 per brief of e-mail worden gestuurd aan:

- Evangeliekerk-VPKB Dendermonde, t.a.v. de Kerkenraad, Lindanusstraat 2, 9200 Dendermonde
- c.depauw@scarlet.be